

M.ª Mercè Vinyoles

El passat dia 19 de setembre va morir, víctima d'un desgraciat accident de cotxe, que a primera vista no semblà greu, la M.ª Mercè Vinyoles i Vilaseca, de Bigues, a l'edat de 21 anys. A les relacions d'amistat que ens unien amb ella i la seva família, cal afegir que la M.ª Mercè era col·laboradora eficaç de "Ronsana" a Bigues, com molt bé ens explicà Mn. Didac en el seu escrit "La trobarem a faltar". Sí, tots la trobarem a faltar.

"Ronsana", i tots els qui fem la revista, ens unim al dol general que ha provocat a Bigues i a tots els qui la coneixien la seva sobtada mort, i preguem Déu perquè els seus pares i els més íntims familiars i amics tinguin la força suficient per a superar aquesta difícil prova que estan passant.

La trobarem a faltar

És veritat. Això passa en el clos d'aquella família on l'avi hi és present tot el dia. Des que es lleva fins que se'n va a jòc. Més o menys rongonyaire o entretingut, més o menys capaç de si mateix o menesterós a la més petita... quan se'n va definitivament deixa un buit, talment l'ànima cançonera que d'alguna manera sostenia la casa.

Els grans se'n van i notem la seva absència que ens costa alguna llàgrima. No notarem i plorarem l'absència del jove ple de vida?

Es tracta del traspàs de la M.ª Mercè Vinyoles que ens ha deixat després d'un lleu accident que en principi semblava superat.

Cadascú en servirà el seu record, jo en tot cas n'explicaré aquí el meu amb quatre mots.

La Mercè, en els seus vint anys, era una noia de fe. I no compto pas que li faltessin dificultats en aquest camí. Qui no les té? De joveneta que la seva missa era la del diumenge a les vuit del matí. Aquella on l'església resulta excessivament gran i el fred treu les pampallugues de la son, tot i les quatre llàgrimes d'estufa. Però és la comunitat, madura almenys per l'edat, que prega a primera hora llevant Déu.

Ella hi era, llevat d'algun diumenge, i amb una rosa a cada galta sempre feia per una a l'hora de proclamar la Paraula de Déu. Convençuda, un xic nerviosa, la seva veu era clara, familiar, viva mostra de fidelitat en l'esclat de la seva juvenesa.

Era també en aquesta missa on ella col·locava al seu lloc els nous exemplars d'aquesta revista, per fer, en acabat, el recompte dels venuts. Per tant, col·laboradora d'aquesta publicació no pas en la redacció de grans articles, sinó en un servei ben senzill, eficaç i fet amb alegria.

Heus ací dos serveis: proclamar la Paraula de Déu, fer a mà dels fidels aquest full. Dos simples serveis, dos senzills exponents de tants altres que inspiraria, i potser exigiria, la seva fe.

—La trobarem a faltar, deia l'àvia que havia pregat més d'una vegada al seu costat.

Penso que sí. I que almenys recordarem, mentre caminem cap a la Plenitud del Pare que ella amb fermesa tantes vegades ha proclamat.

Mn. Didac

Per un Museu del poble

El dia 15 de juliol aparegué a la secció fixa «Mot a la fi», del diari «AVUI» l'article «Batre», de Josep M. Orta, tan en sintonia amb el que en aquestes pàgines hem expressat que fem nostre el seu suggeriment.

MOT A LA FI

Batre

Fa uns anys, no gaires, era temps de batre. «Qui no bat pel juliol no bat quan vol», diu la dita. Els pagesos, quan encara no havia trencat l'alba, se n'anaven amb carros ben carregats de garbes i un cop a l'era, el trill, sota un sol bleïdor, donava voltes hores i hores per separar el blat —o l'ordi, o...— de la pellofa. Després, el dinar que portava a mig matí la dona, la qual ja es quedava a l'era. Havent dinat, la migdiada, i després amb forquilles de diferents menes calia ventar el fruit per separar-ne les pellofes...

Avui les màquines de segar i batre fan una mica més senzilla la vida del camp. Però què se n'ha fet dels trills, dels carros, de les eines, de les cançons de batre, de... Ara encara són en el record de molts. Les eines deuen podrir-se en algunes golfes mentre la recol·lectora treballa, quan no han servit per a alimentar la llar de foc en els freds de l'hivern.

I per què no ho guardem? Avui potser encara no costaria gaire, demà serà més difícil i demà passat impossible. Les eines s'aniran oblidant juntament amb les cançons. I tot plegat ens farà perdre una mica la nostra personalitat.

Josep M. Orta